

sen, forsaavidt der ei opnaaes mindelig Overenskomst om Erstatningens Størrelse, paa Communens Beføstning foranstalter denne bestemt ved Taxation af tvende af de ifølge Lov af 4de Juli 1850 ansatte faste Taxationsmænd, som dertil indmeldes af Formanden.

2) I 2det Punktum udgaaer „anden“ foran „Landinspecteurs“.

Ændringsforslagene tilligemed Lovforslaget i dets Heelhed fattes under Et under Forhandling.

Nosøvn: Under de Forhandlinger, som fandt Sted ved denne Sags 2den Behandling, enedes man om den Forandring i § 4, at den første Taxation skulde foretages af to af de faste Taxationsmænd, uden nogen Veiledning af Landinspecteuren, og at der derimod først ved Dmtaxationen, som i Henhold til Udkastet skal foretages af fire af Retten udmeldte Mænd, skal anvendes Bistand og Veiledning af en Landinspecteur. Forslaget under Nr. 2 er en nødvendig Redaktionsforandring heraf, thi det er nødvendigt, at Ordene „anden“ foran „Landinspecteurs“ gaaer ud, da der ikke nævnes en Landinspecteur i det første Tilfælde. Den Redaktionsforandring, som foreligger i Forslaget under Nr. 1, er bevirket derved, at der ved en Forandring, som man vedtog, fremkom en Modification i Anvendelsen af de Regler, der ellers gjælde for mindre Landeveie, og som i Paragraphens Begyndelse ere bleve gjorte gjældende ogsaa for det her omhandlede Tilfælde, kun at nu denne lille Modification indtræder. Jeg troer derfor ikke, at Noget kan have Noget imod denne Forandring, der, som sagt, egentlig kun er en Redaktionsforandring. — Jeg skal endnu tillade mig at dvæle nogle faa Dieblkke ved Sagens Realitet, da der er nogle enkelte Spørgsmaal, som have vakt Interesse hos flere af Forsamlingens Medlemmer, uden at der dog er stillet særlige Ændringsforslag derom, hvilket jeg heller ikke troer er fornødent.

Jeg mener for det Første, at det i og for sig er en umiddelbar Folge af den Maade, hvorpaa Loven nu er affattet, at der, da Erstatningen væsentlig skal bestemmes i Henhold til de Regler, der gjælde ved Landeveie, ogsaa først bliver at tage Hensyn til de Stykker af den gamle Vej, som i visse Tilfælde kunde overlades Vedkommende istedetfor de nu afstaaede Stykker af Jord; derom troer jeg derfor ikke, at der behøves nogen særlig Bestemmelse. Jeg indrømmer, at det for at forebygge Misforstaaelse kunde være ønskeligt, om Ministeriet, maaskee ved Circulaire gjennem Amtsraadene og deres Formænd, vilde gjøre vedkommende faste Taxationsmænd opmærksomme paa, hvad jeg nu skal tillade mig at anføre, og som i og for sig forekommer mig klart, men jeg troer ikke, at det, som en enkelt Rigsdagsmand har attraaet, er nødvendigt, derom i selve Loven at optage nogen udtrykkelig Bestemmelse. Det er nemlig, at den Forretning, som de faste Taxationsmænd i nærværende Tilfælde foretage, foregaaer i Henhold til den tidligere Lov, de have aflagt som Taxationsmænd. Det hedder nemlig i den dem vedkommende Lov af 4de Juli 1850, at den første Gang, de deeltage i en Taxationsforretning, skulle de i Protocolen indføre en Gædsforsikkring om, at de med Samvittighedsfuldhed og efter bedste Indsigt ville varetage det dem betroede Hverv, og da dette Hverv nu udvides ved den nærværende Lov, saa bliver den edelige Forpligtelse ogsaa derved i og for sig udvidet, og de ville altsaa have at foretage disse Forretninger under samme Forpligtelse, hvorunder de foretage alle andre. Noget mere tvivlsomt kunde det være, om de Forretninger, som nu paalægges dem, skulle indføres i den samme Protocol, som de ellers betjene sig af; thi det hedder i den paagjældende § 2 af Loven af 4de Juli, at enhver foretagen Jordbonitering skal med Taxationsmændenes Underskrift indføres i den Protocol, som de holde, og som skal berøve hos Formanden. Det forekommer mig imidlertid at være rettest, at ogsaa disse Forretninger indføres i den samme Protocol, men jeg troer, som sagt, at det er Noget, som Regjeringen ad den administrative